

El periodisme i la política

JOSÉ ANTONIO AGUADO

Al Teatre Villarroel se serveix aquests dies un thriller polític. L'autor d'aquesta peça es va donar a conèixer la temporada passada al Teatre Nacional de Catalunya en aquest taller de nous noms anomenat T6, es tracta de Pere Riera (Canet de Mar, 1974) que a més d'escriure, dirigeix tres monstres de l'escena catalana. A "Desclassificats" ens parla de la vida i la política, de la justícia i, sobretot, del periodisme.

"Desclassificats" és una d'aquelles obres de teatre que afronta la realitat per explicar una història d'intriga que sorprèn a cada volta de rosca. L'espectador és arrossegat per la força d'una entrevista a un president del govern que és un polític formidable, però la moral en l'àmbit privat deixa molt a desitjar.

Pere Riera és un dramaturg de la consciència, en el sentit de la condició humana d'André Malraux. Un dramaturg que entreté el públic al mateix temps que dona testimoni dels drames dels mitjans de comunicació. No es tracta de condemnar, ni tan sols assenyalar culpables, l'autor passa el testimoni a l'espectador qui ha de jutjar la calculada estratègia de manipulació del president -Toni Sevilla- la navalla d'afaitar de la periodista incisiva que posa contra les cordes a qui se li presenti per davant -Emma Vilarasau- i el cap de premsa intel·ligent i manipulador, un Abel Folk

cerebral i irònic que no té pèls a la llengua. Tres personatges que juguen contínuament a l'escac i mat, a moure les seves peces amb sàvia i mitja intel·ligència, qui surt guanyant d'aquests moviments és l'espectador.

Pere Riera és un digne successor de Patricia Highsmith amb qui comparteix l'art de crear personatges maquiavèlics i suspens incessant, és un mestre en el maneig de les perfídies de la classe política, la qüestió de l'ètica personal es posa sobre l'escenari i el públic es converteix en jutge d'una situació on el poder menysprea el periodista i el manipula.

La periodista intenta defensar la seva honestat professional enfront de les debilitats humanes que es posen sobre la taula amb un xantatge emocional. Durant la funció se succeeixen una sèrie de peripècies, manipulacions i girs orquestrats amb subtilesa en què descobrim un autor amb molt de futur que posa el dit a la nafra, en aquesta ocasió fa una radiografia de les relacions entre el poder i els mitjans de comunicació. És fàcil jugar al paral·lelisme amb la realitat italiana d'un Silvio Berlusconi entrevistat per una dona periodista o molt més proper les entrevistes d'una Mònica Terribas.

A l'espectador se li escapen els paral·lelismes sense voler perquè el text es presta, la interpretació es presta. L'escenografia ens porta a un plató de televisió i la interpretació dels actors ens fa fer l'esforç de trobar la justícia en un món d'injustícies, de masclisme i situacions de xantatge emocional. Més enllà de la política, Pere Riera teixeix una complexa trama entre els seus personatges que proporciona una visió més penetrant de la connexió entre ideologia i violència.

**"Desclassificats"
parla de la vida
i la política,
de la justícia
i, sobretot,
del periodisme**